

Συγκέντρωση γυναικών

ΤΗΣ "ΔΥΝΑΜΗΣ ΠΟΛΙΤΩΝ - Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ"

Ο συνδυασμός «ΔΥΝΑΜΗ ΠΟΛΙΤΩΝ - ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ» σας προσκαλεί στη συγκέντρωση γυναικών που θα γίνει στην πιτσαρία ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ σήμερα Τετάρτη 7 Μαΐου 2014 και ώρα 18:00.

Σας περιμένουμε όλες!

ΣΕΛ. 11

Ένσταση κατέθεσε ο Χρ. Σκουμπόπουλος

ΘΑ ΕΚΔΙΚΑΣΤΕΙ ΩΣ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΕΛ. 6

ΣΤΗ ΒΕΡΟΙΑ

Εγκαινιάστηκε η νέα μονάδα του ΟΚΑΝΑ

ΣΕΛ. 6

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ξαναζωντανεύουν μνήμες

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΣΕΛ. 7

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ

Πρεμιέρα του έργου «Όλοι οι καλοί χωράνε»

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΠΡΟΜΗΘΕΑ" ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΕΛ. 7

Ο Ιωάννης Παπαγιάννης σε εκδήλωση με πρωταγωνιστές τα μικρά παιδιά

ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΠΑΡΩΝ ΣΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙΟΥ. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΗ ΛΑΪΚΗ ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΣΕΛ. 12

Ο δρόμος για την κάλπη

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΙ Ο ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ ΚΑΘΕ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΠΟΣΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΥΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΒΑΛΕΙ

Το Σάββατο 10/5 η κεντρική εκδήλωση του Κώστα Καλαϊτζίδη

Στις 8 το βράδυ του Σαββάτου 10 Μαΐου στον κινηματογράφο "ΣΤΑΡ" της Βέροιας,

θα πραγματοποιηθεί η κεντρική εκδήλωση στην Ημαθία του περιφερειακού συνδυασμού «Αλληλεγγύη: Σύγχρονη, Ανθρώπινη Μακεδονία».

Θα μιλήσουν ο Περιφερειάρχης Κεντρικής Μακεδονίας και επικεφαλής του συνδυασμού **Απόστολος Τζιτζικώστας** και ο περιφερειακός σύμβουλος και υποψήφιος αντιπεριφερειάρχης Ημαθίας **Κώστας Καλαϊτζίδης**.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΑΠΟΨΕΩΝ, ΑΝΑΓΚΩΝ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

Ο Αν. Μαρκούλης ολοκλήρωσε τον κύκλο των επαφών του

ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ, ΤΗΝ ΑΜΜΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΩΜΑΤΑ

ΣΕΛ. 10

Ο Στάθης Μιζαντζίδης, είχε ενεργό ρόλο στην εκπαίδευση και στα κοινά της πόλης μας στις τελευταίες δεκαετίες του περασμένου αιώνα, πρωτοστάτησε στην οργάνωση των γυμνασίων στη **Μελίκη** και στα **Ριζώματα**.

ΣΕΛ. 8-9

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ο Στάθης Μιζαντζίδης, είχε ενεργό ρόλο στην εκπαίδευση και στα κοινά της πόλης μας στις τελευταίες δεκαετίες του περασμένου αιώνα, πρωτοστάτησε στην οργάνωση των γυμνασίων στη Μελίκη και στα Ριζώματα.

Συνταξιούχος εκπαιδευτικός σήμερα, είναι πόλος έλξης για τα εγγόνια του με τις συναρπαστικές ιστορίες που τους αφηγείται για τα ταξίδια του, το κυνήγι και τις αναβάσεις στα βουνά. Μαζί του η κ. Δήμητρα Σέπκα, που υπηρέτησε από υπεύθυνες θέσεις σαν νοσηλεύτρια στο Νοσοκομείο και οργάνωσε τη Σχολή Νοσηλευτών στη Βέροια.

Ο Δημητρός και η Μαρία Μιζαντζίδου με τα 5 παιδιά τους. Με το πηλίκιο ο Στάθης. 1951.

Η καταγωγή σας κ. Στάθης από πού είναι;

Είμαστε μικρασιάτες, ο πατέρας κι ο παππούς μου ήρθαν από το Σογιούτ, το αρχαίο Θηβάσιο και πρώτη πρωτεύουσα των Οσμανλήδων Τούρκων, όπου είναι κι ο τάφος του πρώτου Σουλτάνου τους. Ζούσαν εκεί αρμονικά με τους Τούρκους και ποτέ δεν τους άκουσα να πούνε τη λέξη «παλιότουρκος». Το 1922 στην υποχώρηση, ήρθαν στην Ελλάδα.

Όταν πήγα εκεί, με «κλειστά μάτια» βρήκα τη γεγονία, όπως μου είχε πει ο πατέρας μου, "από την πλατεία θα πας επάνω, μετά δεξιά το σοκάκι και μόλις περάσεις τον ξεροπόταμο δεξιά είναι το Σχολείο". Το βρήκα, το λένε ακόμη Ελληνικό Σχολείο, είναι διώροφο, μόνο ένας σοβάς είχε πέσει. Λίγο πιο πέρα βρήκα την εκκλησία, τον Αγιοδημήτρη και μπήκα μέσα, τα στασίδια ήταν ακόμα τα ίδια. Ένα μάλιστα ήταν αγορασμένο από τον παππού μου, τον Ιωαννίκιο. Επειδή έγινε τζαμί αλλάζανε μόνο το ιερό για να βλέπει στη Μέκκα. Δεν κατάφερα να προσδιορίσω το σπίτι μας στον ελληνικό μαχαλά, είχα ένα χάρτη από μια θεία μου, αλλά δεν με βοήθησε. Ο Χατζόγλου ο Κυριάκος, Σογιοιούτης κι αυτός, κάμποσα χρόνια νωρίτερα είχε βρει μια γριά που του έδειξε τα Μιζαντζιδικά ή Μιζαντζιλάρ στα τούρκικα. Ο Κυριάκος μου είπε ότι ήταν ένα μεγάλο αρχοντικό σπίτι γιατί ο παππούς μου κρατιόταν καλά, ήταν τσαγκάρης και έμπορος δερμάτων.

Η μάνα μου ήταν από τη Μπάντουρμα, δηλ. την Πάνορμο, ένα μικρό χωριό που κήκε και σήμερα έγινε πόλη με τεράστιο εμπορικό λιμάνι στη θάλασσα του Μαρμαρά, απέναντι από την Κωνσταντινούπολη. Εκεί πήγα δυο φορές αλλά τίποτα δεν υπήρχε από τα παλιά. Ο Κεμάλ είχε κάνει δυο εκκαθαρίσεις στα παράλια κι έδιωξε όλους τους Έλληνες για να μη γίνουν προγεφυρώματα για τον ελληνικό στρατό.

Ο παππούς μου μιλούσε την καθαρεύουσα κι έγραφε πολύ ωραία, μόνο με τη γιαγιά μιλούσαν τούρκικα όπως και ο πατέρας με τη μάνα μου, όταν θέλαν κάτι να κρύψουν από μας. Εγώ είχα

τέτοια ακούσματα και τα ξέρω τα τούρκικα καλά, διάβασα κιόλας αρκετά. Η γιαγιά μου ήταν από την Πόλη και λεγότανε Σαββαΐδου, είχε έξη αδέρφια που τα γνώρισα όλα. Έζησα αρκετά χρόνια με τον παππού μου, καθόμουν τον άκουγα που μούλεγε ιστορίες. Η μάνα μου ήρθε το '18, μικρό κοριτσάκι. Τον πατέρα της τον επιστράτευσαν οι Γάλλοι όταν προσπάθησαν ν' ανοίξουν το λεγόμενο δεύτερο μέτωπο στη Θεσσαλονίκη κι εξαφανίστηκε. Έμεινε η γιαγιά μου μόνη με τέσσερα παιδάκια και τη μάνα μου, που ήταν η μεγαλύτερη, να τα κοπάξει, δεν πήγε ούτε σχολείο.

Η εταιρεία "Βέρμιον" του Σωσσιδή

Οι γονείς μου γνωρίστηκαν εδώ στη Βέροια και παντρεύτηκαν το 1935. Δουλεύανε κι οι δυο στο εργοστάσιο νηματουργίας του Σωσσιδή. Το Σωσσιδή τον θυμάμαι που φώναζε συνέχεια στο τηλέφωνο: λέω, λέω, λέω... ήτανε, νομίζω από το Νυμφαίο, βλάχος. Το σπίτι μας ήτανε πάνω από το γραφείο του, στο εργοστάσιο κι εκεί γεννηθήκαμε και τα πέντε αδέρφια. Η εταιρεία λεγότανε Βέρμιον και είχε νηματουργία και εργοστάσιο ηλεκτροφωτισμού. Κύριος μέτοχος και διευθυντής ήταν ο Τάκης Σωσσιδής. Ο πατέρας μου ήταν ο υπεύθυνος για τα νερά που κινούσαν τα δύο εργοστάσια. Θυμάμαι και την κυρα-Βασιλική τη Σωσσιδού. Το νηματουργείο το κλείσανε γιατί θεωρήθηκε ασύμφορη η λειτουργία του κι έμεινε μόνο το εργοστάσιο ηλεκτροφωτισμού το Βέρμιον, που εξαγοράστηκε από τη ΔΕΗ γύρω στο 1958 και ο πατέρας μου πέρασε σαν υπάλληλος στη ΔΕΗ. Από τα πέντε αδέρφια μου η μεγάλη, η Ευτέρπη, παντρεύτηκε το Σπινθηρόπουλο το Χαράλαμμο, μετά ήμουν εγώ, τρίτη ήταν η Ελένη, που πήρε τον Τσιπριδή τον Όθωνα, μετά η Χρυσούλα που παντρεύτηκε το Μομπαϊτζή το Μιχάλη και τελευταίος ο Ιωαννίκιος που έγινε λογιστής. Σήμερα δε ζουν η Ευτέρπη κι ο Ιωαννίκιος, που πέθανε νέος.

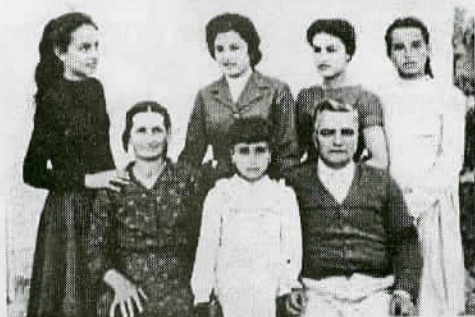
Κυρία Δήμητρα εσείς από πού είστε;

Η καταγωγή μου είναι από τον Κοπανό της Νάουσας, ντόπια. Ο Αναστάσιος κι η Μαρία Σέπκα ήταν οι γονείς μου. Έκαναν έξη παιδιά, πέντε κορίτσια κι ένα αγόρι, όλα εν ζωή. Ο πατέρας μου ήταν εξεμνησμένος για την εποχή του και πρώτος φύτεψε τα μήλα μελεφόρ, μια ποικιλία που είχε φέρει ο Λαναράς στη Νάουσα και πρόκοψε πάρα πολύ. Ο πατέρας μου στα δεκαοχτώ του έκανε τον αδελφό μου, που μόλις μεγάλωσε ανέλαβε τα χωράφια μας κι αυτός ασχολήθηκε με το εμπόριο σαν μεσίτης και αντιπροσώπος. Η μητέρα μου ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος. Όταν γυρνούσε από τους μπαχατσέδες φορτωμένη, στο σπίτι έφτανε με μισά καλάθια γιατί τα υπόλοιπα τα μοίραζε στη διαδρομή...!

Από τις αδερφές μου μόνο εγώ σπούδασα στην Κρατική Σχολή Νοσοκόμων της Θεσσαλονίκης. Ήταν αυστηρή σχολή αλλά μας έδωσε πολύ καλές γνώσεις. Στάθηκε ταχυρή γιατί μόλις τέλειωσα το '65 διορίστηκα στο Νοσοκομείο της Βέροιας, που ήταν στη γωνία Μητροπόλεως και Βενιζέλου. Ήμασταν μόνο δύο διπλωματούχες νοσοκόμες, η Καραμπεϊδου προϊστάμενη στην Παθολογική Κλινική κι εγώ στη Χειρουργική και μέναμε μέσα στο νοσοκομείο, μας διναν τροφή και στολές, έδιναν πολλά κίνητρα γιατί δεν βρισκάνε κοπέλες πρόθυμες να γίνουν νοσηλεύτριες.

Πώς ήταν η ζωή σας στη Βέροια κ. Δήμητρα;

Όταν πρώτη φορά ήρθα στη Βέροια, ο πατέρας μου μ' έδειξε πού είναι το νοσοκομείο, πού είναι ο Αγιαντώνης και τίποτε άλλο. Το προσωπικό του Νοσοκομείου όμως, όπως η Χιονίδου η Δώρα, ο Σωτήριος ο Σταυρόπουλος, ο Μέρκος και

Ο Αναστάσιος και η Μαρία Σέπκα με τα 5 κορίτσια τους. Πρώτη από αριστερά η Δήμητρα. 1960.

η Αλίκη Χατζημάογλου, με δέχτηκαν σαν δικό τους κορίτσι, στις γιορτές με καλούσαν στα σπίτια τους... Ο διευθυντής μου ο Βελτσιδής μ' αγαπούσε πάρα πολύ, μ' έπαιρνε με την οικογένεια του στη θάλασσα κάθε φορά που πηγαίναμε. Όταν ήρθα βρήκα μόνο πρακτικές αδερφές και συνεργάστρια πολύ καλά μαζί τους. Δεν έκανα την προϊσταμένη, κρατούσα βέβαια τη θέση μου και αυτές, οι πρακτικές αδερφές, με αγαπήσανε και ήμασταν πολύ δεμένες μεταξύ μας. Πηγαίναμε σε χορούς, σε συγκεντρώσεις, σε σπίντα, στο Πασακίοσκι, στην Ελπά, στο Σκρετ... περνούσαμε πολύ ωραία.

Πώς ήταν κ. Στάθης τα πρώτα βήματα στην εκπαίδευση;

Τέλειωσα, χωρίς να καθυστερήσω, το Μάιο του '62 κι αμέσως πήγα στο Στρατό. Απολύθηκα σαν προστάτης το Δεκέμβριο του '63, ήρθα στη Βέροια κι έπιασα αμέσως δουλειά στα ιδιωτικά σχολεία, στα «Νέα Εκπαιδευτήρια» του Γ. Τσαλέρα και της Ρούλας Μαυρομάτη, που ήταν η ψυχή του σχολείου και στον «Αριστοτέλη» του Κουκουμπρή. Ξεκίνησα με 20 ώρες τη βδομάδα στον Τσαλέρα και 16 ώρες στον Κουκουμπρή. Άρχισα να δουλεύω και στο φροντιστήριο του Καρακώστα γιατί ο καθηγητής που υπήρχε διορίστηκε.

Σκοτώνόμουν, πάρα πολλές ώρες διδασκαλία, αλλά είχαμε πολλά χρέη γιατί ο πατέρας μου για να τα βγάλει πέρα έπαιρνε δάνειο, δέχτην καλλιεργητικό κι η Αγροτική τράπεζα ήτανε γδάρτης, με τόκους και πανωτόκια υπερημερίας... έκανα χρόνια να τα ξεχρεώσω.

Είχα κάνει και χαρτιά να διοριστώ, ο πρώτος διορισμός έρχεται στην Τσαγκαράδα του Βόλου, δεν πήγα και σ' ένα μήνα με κοινοποίησαν την απόλυση. Ξανακάνω χαρτιά και διορίζομαι στο Β' Αρρένων Σάμου. Πάλι δεν πήγα κι όταν έκανα τα χαρτιά για τρίτη φορά, που ήταν κι η τελευταία που είχα δικαίωμα, πήγα στον επιθεωρητή στην Έδεσσα, - εκεί υπαγόταν η Ημαθία - και του είπα ότι μόνο αν με στείλετε στη Βέροια θα μπορέσω να αποδεχθώ το διορισμό, γιατί έχω ανάγκη να εργαστώ παράλληλα και στα ιδιωτικά. Μου λέει δεν έχουμε μαθηματικούς στη Βέροια, θα πας να διδάξεις μαθηματικά; Βεβαίως απάντησα, άλλωστε είχα σχετική εμπειρία και έτσι για 7 χρόνια στη Βέροια δίδαξα κυρίως μαθηματικά. Όλοι οι μεγάλοι μαθηματικοί με ξέραν και μου στέλναν τα βιβλία τους, ο Τόγκας, ο Νικολάου, ο Πασάς... Αποδέχθηκα τον τρίτο διορισμό τέλη Νοεμβρίου του '65 και παράλληλα μου δώσανε άδεια για να διδάσκω και στο ιδιωτικό, έντεκα ώρες νομίζω.

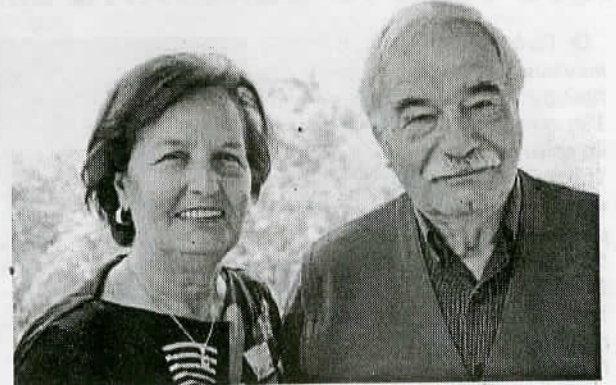
Η γνωριμία σας πώς έγινε κ. Δήμητρα;

Το '67 πήγαμε στο πάνω νοσοκομείο και τότε τον γνώρισα, ήρθε σαν επισκέπτης να δει κάποιο γιατρό και μου έκανε εντύπωση... Βέβαια τον είχα προσέξει στο Γυμνάσιο που ήταν απέναντι, δεν ξέρω αν μ' έβλεπε κι ο Στάθης. Το '70 αρρωβωνιαστήκαμε και το '71 παντρεύτηκαμε. Από την αρχή μου εξηγήθηκε: Έχω έναν αδερφό και μια μάνα, θα τους κοιτάξεις; Θα τους κοιτάξω, συμφώνησα. Σ' ό,τι ήθελε ο Στάθης έλεγα ναι κι έτσι στο σπίτι μας έμειναν η πεθερά μου, που πέρασα τέλεια μαζί της, 27 χρόνια δεν αλλάξαμε ούτε μια κουβέντα, την έβαλα στη θέση της μάνας μου που την έχασα πολύ νέα, στα 53 της, κι ο Ιωαννίκιος.

Τι θυμάστε από τη δουλειά στο Νοσοκομείο;

Το 1975 ίδρυσα το σύλλογο του νοσηλευτικού προσωπικού και έγινα και πρόεδρος. Τότε στο σύλλογο δεν ήμασταν για τα κομματικά, ενωθήκαμε κάποια άτομα, πήραμε οδηγίες κι από τον πανελλήνιο σύλλογο και καταφέραμε να πετύχουμε πολλά και για το προσωπικό και για τη λειτουργία του Νοσοκομείου. Ήμουν προϊσταμένη στη Χειρουργική και μετά τομάρχησα και θεωρώ πολύ σημαντικό για την προϊσταμένη και τις νοσηλεύτριες, την εχεμύθεια. Η μεγαλύτερη φροντίδα μου ήταν τα βράδια να εξασφαλίσω έναν ήρεμο ύπνο στους αρρώστους.

Υπήρχαν βέβαια και τα απρόοπτα στη δουλειά. Κάποτε έγινε ένα τροχαίο και με ειδοποίησαν από τα εξωτερικά ιατρεία ότι τους στέλνουν. Θα αδειάσω, είπα, αμέσως ένα δίκλινο ώστε να τους εξημερήσω να είναι μαζί το ζευγάρι και να μη χρειάζονται δεύτερο συνοδό. Προϊσταμένη, είναι παράνομο το ζευγάρι, μου λένε. Ωχ, λέω, καλά που μου το είπατε, θα γινόταν χαμός...

Ο Στάθης και η Δήμητρα Μιζαντζίδη

Με βοήθησε πολύ και κάτι που έμαθα από τη Στάθη, όταν φεύγεις από τη δουλειά δε θα σκέφτεσαι άλλο, θα «κλείνεις το βιβλίο», δε θα την παίρνεις στο σπίτι, μου έλεγε.

Εσείς οργάνωσατε τη σχολή Νοσοκόμων;

Το '81 πήγαμε στο καινούργιο Νοσοκομείο και το '87, αποφάσισαν να γίνει εκεί και σχολή νοσοκόμων διευτούς φοίτησης. Μου αναθέσαν να την οργανώσω και ξεκίνησα από ένα άδειο κτίριο, πήγα είδα άλλες σχολές, με βοήθησε κι ο Στάθης πολύ με την πείρα του κι έκανα σχολή με αίθουσες, θρανία, εποπτικά μέσα για τη διδασκαλία, βιβλία και λειτουργούσαμε όπως ένα Λύκειο. Όταν ήρθε μια υπεύθυνη από το υπουργείο, έμεινε κατάπληκτη με το αποτέλεσμα.

Εγώ δίδαξα διάφορα μαθήματα και κυρίως τη Δεοντολογία, τις υποχρεώσεις της αδερφής, το πώς να φέρεται στον εαυτό της, σε αρρώστους και γιατρούς. Ήταν το σπουδαιότερο μάθημα κι ήταν βγαλμένο από την πείρα μου. Στις μαθήτριες δίδαξα π.χ. να μη φωνάζουν στους διαδρόμους τους γιατρούς με τα μικρά ονόματα γιατί θα τις παρεξηγήσουν οι ασθενείς. Κι εγώ μέχρι σήμερα δεν ξέρω τα μικρά ονόματα των γιατρών, τους ήξερα μόνο με τα επίθετα.

Τι κρατάτε από όλη αυτή την περίοδο;

Πιστεύω ότι στο χώρο του Νοσοκομείου μπορεί να προσφέρει πολλά, αρκεί να αγαπάς αυτή τη δουλειά. Όποιος έρχεται στο Νοσοκομείο είναι σαν χαμένος, έχει το πρόβλημά του, έχει αγωνία τι θα γίνει τώρα, ποιος γιατρός θα τον δει... Πρέπει εμείς, το προσωπικό, με κατανόηση να τον ηρεμήσουμε και να τον στηρίξουμε...

Είχα πολύ καλές σχέσεις με τις νοσηλεύτριες και όποια προβλήματα υπήρχαν τα λύναμε στο γραφείο με συζήτηση. Συνεργάστηκα με εξαιρετικούς γιατρούς, τον Βελτσιδή, τον Αβραμίδη, τον Τζήνα και άλλους πολλούς. Τότε δεν υπήρχαν φακελάκια και διακρίσεις...

Πάντα έλεγα όταν ερχόταν κάποιος στο νοσοκομείο ότι το κράτος εμένα με έχει για σας, το γραφείο μου είναι ανοιχτό, όποια ώρα θέλετε να ρθειτε να πείτε το πρόβλημά σας, να βοηθήσω, αυτός είναι ο σκοπός μου, γι' αυτό πληρώνομαι. Η μεγαλύτερη ικανοποίησή μου σήμερα, είναι ο κόσμος που με συναντάει και μου λέει ότι τον βοήθησα...

Σήμερα πώς βλέπετε το Νοσοκομείο;

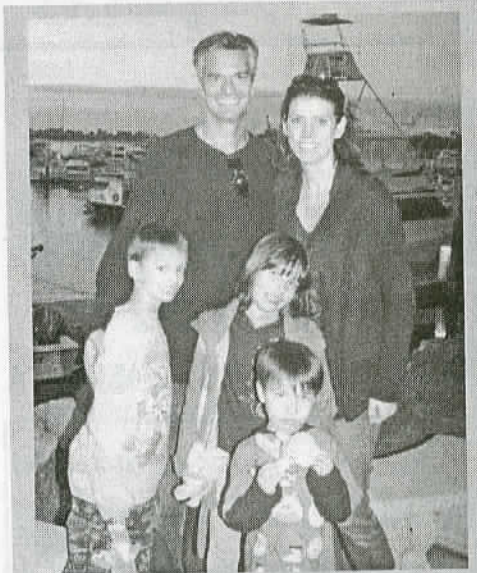
Σήμερα υπάρχουν περισσότερα προβλήματα γιατί αυξήθηκε ο αριθμός των νοσηλευόμενων, όλοι τώρα προσφεύγουν στο νοσοκομείο, ενώ παλιότερα είχαμε τα βιβλιάρια (υγείας) και πηγαίναμε και σε εξωτερικούς γιατρούς. Έτσι υπάρχουν φόρτος, λείπουν υλικά, έγιναν και περισσότερες κλινικές, έγινε η ορθοπεδική, έγινε ο τεχνητός νεφρός για αιμοκάθαρση και δε χρειάζεται να πηγαίνουν στη Θεσσαλονίκη.

Ο κ. Στάθης είχε στο σχολείο την εικόνα του αυστηρού, αλλά δικαίου βέβαια, στο σπίτι πώς ήταν;

Πάντα με υποστήριζε αλλά και πολύ θάρρος δε μ' έδινε. Σαν πατέρας ήταν πάρα πολύ καλός, κάναμε τρία υπέρροχα παιδιά και τα σπουδάσαμε χωρίς να τους λείψει τίποτε, μεταπτυχιακά, ξένες γλώσσες... Ήταν λίγο αυστηρός με τα παιδιά κι όταν ήθελε να κάνει παρατήρηση μου έλεγε θα το πεις εσύ, εγώ άμα νευριάσω μπορέι και να ξεφύγω... Τα βρισκαμε, εγώ σα μάνα ήμουν πιο μαλακή.

Τι θυμάστε κ. Στάθης από τα χρόνια του σχολείου;

Παράλληλα με το δημόσιο σχολείο δούλεψα συμπληρωματικά και κατά διαστήματα, στα ιδιωτικά του Απόστολου Παπαβασιλείου στη Μελίκη, - ένας εξαιρετικός άνθρωπος που γίναμε και φίλοι, - του Ισαάκ Καγκελιδή στο Αγγελοχώρι, σε μια δημόσια τεχνική σχολή στη Βέροια και στην ιδιωτική τεχνική σχολή «Ηφαιστος» του Γιάννη

Τρία παιδιά, τη Μαρία, τη Δημήτρη και την Αναστασία και οχτώ εγγόνια απόκτησαν ο Στάθης και η Δήμητρα.

Ο Δημήτρης ζει στο Salt Lake City, στις ΗΠΑ. Σπούδασε χημικός μηχανικός, έκανε MBA στην Ολλανδία, εργάστηκε στη Vitatron, στη Medtronic και σε διευθυντική θέση στη General Electric και σήμερα σε διευθυντική θέση στην 3M. Η γυναίκα του η Jennifer έμαθε καλά τα ελληνικά κι έχουν τρία παιδιά, τη Χλόη, το Στάθη και τον Νίκο (φωτογραφία επάνω). Διατηρεί στο ακέραιο την ελληνικότητά του και κάθε Πάσχα ψήνει αρνί στη σούβλα και υπώνει δίπλα και την Ελληνική σημαία.

Η Μαρία σπούδασε Αγγλική φιλολογία, ζει στη Βέροια και εργάζεται στο Λύκειο Μακροχωρίου. Είναι παντρεμένη με το μηχανικό Μιχάλη Μπαντή κι απέκτησαν δύο παιδιά, το Θάνο και την Σοφία (2ος και 5η από αριστερά στην φωτογραφία κάτω).

Η μικρότερη κόρη η Αναστασία ζει κι αυτή στη Βέροια, είναι οικονομολόγος κι εργάζεται στο Δήμο Βέροιας. Είναι παντρεμένη με τον καθηγητή μαθηματικών Γιώργο Μπαζούκη κι απέκτησαν τρία παιδιά, τον Απόστολο (11 ετών), τη Δήμητρα (9 ετών) που είναι πρωταθλήτρια στο σκάκι με 6 κύπελλα και πολλά μετάλλια και το μικρό Στάθη που είναι σήμερα ενός έτους (1ος, 3η και 4ος από αριστερά στη φωτογραφία).

Μου αρέσει στον παππού, μας λέει η Δήμητρα, που μου λέει αληθινές ιστορίες για βουνά που έχει ανέβει. Ο παππούς μου είναι ένας αληθινός ήρωας. Μου τρέσει να τρώω υγιεινά κι ο παππούς μας δίνει αυγά απ' τις κοτούλες του, φρούτα και λαχανικά απ' τον κήπο του, ελιές και λάδι που φτιάχνει αυτός. Μας φροντίζει συνέχεια.

Και τη γιαγιά μου την αγαπώ πάρα πολύ γιατί μου λέει αστειές ιστορίες απ' το χωριό της, που ζούσε μικρή με τις αδερφές της και δε μου χαλάει ποτέ το χατίρι όταν ζητάω να κοιμηθώ στο σπίτι της. Κάθε φορά που πονάω κάπου η γιαγιά έχει έναν τρόπο να με κάνει καλά χωρίς σιρόπι. Έρχεται αμέσως σπίτι και μου φέρνει να πιω τσάι απ' τα βότανα που μαζεύει από το βουνό με τον παππού.

Κι ο αδερφός της ο Απόστολος, που είναι πολύ καλός και μαθητής και σκακιστής, συμπληρώνει: Ο παππούς μου είναι πολύ γενναίος και καλός κυνηγός κι έχει πάντα μια ιστορία να μου διηγηθεί απ' τα βουνά που έχει περπατήσει. Όταν πηγαίνω στο σπίτι του μου δείχνει στο χάρτη τα μέρη που έχει επισκεφθεί κι έτσι μαθαίνω τη γεωγραφία διασκεδαστικά και δεν την ξεχνάω ποτέ. Έτσι απλά μου εξηγεί και τη φυσική του σχολείου και την μαθαίνω χωρίς κόπο. Κάθε φορά που χαλάει κάτι στο σπίτι μας ο παππούς μας το επισκευάζει πάντα στο πι και φι. Είναι πολύ έξυπνος κι απίστευτος μάστορας.

Τη γιαγιά μου την αγαπώ γιατί μαγειρεύει νόστιμα φαγητά και γλυκά, δε με αλλώνει ποτέ κι είναι πολύ γλυκιά. Όταν αρρωσταίνω με τρίβει πολύ ώρα και με το μασάζ και με τις ιστορίες που μου λέει, γίνομαι αμέσως καλά.

του Παντελίδη. Στη Μελίκη είχα τη φήμη του αυστηρού, αλλά ήταν κι ένα ιδιωτικό που αφήναμε και στάσιμους.

Το '72 αποφασίστηκε να γίνει δημόσιο γυμνάσιο στη Μελίκη κι ορίστηκαν με άλλους 3 καθηγητές να οργανώσουμε το σχολείο. Προσφέρθηκαν απ' το συνεταιρισμό, έκαναν στο χώρο τους τρεις αίθουσες κι ένα γραφείο και έπρεπε να γίνουν και εισαγωγικές εξετάσεις για την Πρώτη και κατακτήτριες στη Δευτέρα και Τρίτη τάξη. Μαθαίνουν ότι ήρθε ο Μιζαντζίδης, που με ξέρανε σαν αυστηρό και στις εξετάσεις δεν έρχεται κανένα παιδί. Φωνάζω τον πρόεδρο της Κοινότητας, Ζαρκάδας λεγόταν και του λέω να ειδοποιήσει να έρθουν όσους μαθητές γνωρίζει κι οι πιο αδύνατοι ακόμα και γύρισε με καμιά δεκαριά παιδιά. Αρχίσαμε να τους ρωτάμε ποια τάξη τελείωσαν και αυτό έφτανε για να τους περάσουμε. Έβγαϊναν έξω και ενθουσιασμένοι φώναζαν: περάσαμε εμείς!.. Τελικά ήρθαν όλοι και τους περάσαμε κι ο Παπαβασιλείου αναγκάστηκε να κλείσει το γυμνάσιο και κράτησε μόνο το λύκειο. Αποσπάστηκε 3 μέρες τη βδομάδα μέχρι να βρεθούν όλοι οι απαραίτητοι καθηγητές.

Το '75 είχε γίνει, στα χαρτιά, γυμνάσιο στα Ριζώματα, Με τον Τηλέμαχο το Βάρδα και τον Παύλο τον Πυρινό πήραμε εντολή να στησουμε το γυμνάσιο. Πάμε εκεί, δάσκαλος ήταν κάποιος Βαϊνάς, πολύ γνωστός σ' όλα τα Πιέρια, ένας σπουδαίος άνθρωπος, έδινε τα πάντα για τα παιδιά. Είχε μαζέψει το χωριό, είχε ετοιμάσει αρνιά, ένα τραπέζι υπέροχο κι έβγαλε ένα έντονο φορτισμένο λόγο που εμένα με συγκίνησε. Νομίζω ότι άλλη φορά δε συγκινήθηκα τόσο πολύ.

Λυκειάρχης έγινα στο Μακροχώρι και κατόπιν στο 2ο Λύκειο στη Βέροια, στο Δημαρχείο. Εκεί δυο φορές χρειάστηκε να σβήσω φωτιές. Είχαμε σόμφες πετρελαίου και από απροσεξία έπαιρνε φωτιά το πετρέλαιο. Συστεγαζόμασταν με το 1ο Λύκειο που ήταν διευθυντής ο Μπεμπέτσος. Σ' εκείνο το κτίριο που τελείωσα σαν μαθητής, πρωτοδιορίστηκε καθηγητής και στο τέλος σαν λυκειάρχης παρέδωσα και τα κλειδιά για να γίνει το Δημαρχείο.

Η συμμετοχή σας στα κοινά;

Μεγάλωσα σ' ένα μέρος με έντονα βιώματα. Έβλεπα στο εργοστάσιο, όπου ζούσαμε, την αδικία, τη ζωή των εργατών... έζησα την κατοχή και τον εμφύλιο και είχαμε και θύματα, ένας αδερφός του πατέρα μου κι ένας αδερφός της μάνας μου σκοτωμένοι κι άλλοι εξορίες, υποφέραμε... όλα αυτά με επηρέασαν και χωρίς στο Πανεπιστήμιο ανακατεύτηκα με το συνδικαλισμό. Κάνουμε το σύλλογο φοιτητών Ημαθίας και το '65 που ξεκίνησα να δουλεύω στη Βέροια, συμμετείχα στο "Μορφωτικό Κέντρο" της Βέροιας, δεν ξέρω αν τον έχετε ακουστά. Ξεκινήσαμε με το Χρήστο τον Τσολάκη, τον Καζεπίδη τον Τάσο, το Χιονίδη το Γιώργκο κ. ά. μέχρι το '67 που μας έκλεισε η χούντα.

Μόλις διορίστηκε δημιουργήσα στην Ημαθία την ΕΛΜΕ (Ένωση Καθηγητών). Είχα συνδικαλιστική εμπειρία απ' το Πανεπιστήμιο, ήμουνα δραστήριος, ο Άγγελος ο Ευαγγέλου έφερε το καταστατικό της ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, την ιδρύσαμε και παρότι ήμουνα καθηγητής λίγων μόνο ημερών, εκλέχθηκα και στο πρώτο Δ.Σ..

Βλέπετε διαφορές με σήμερα;

Κοιτάξε, τώρα η Βέροια μεγάλωσε, έγινε πιο απρόσωπη, η κοινωνία τότε ήταν πιο γνωστή, ήμασταν πιο δεμένοι και δουλεύαμε πολύ, πάρα πολύ για τα κοινά. Εγώ από διάφορες θέσεις πρόφερα και στη Δημαρχία και στη Νομαρχία. Συμμετείχα σ' όλες σχεδόν τις επιτροπές για την παιδεία. Είχα μεγάλη προσφορά στη ΝΕΛΕ. Ήμουνα στο ΣΛΕ (Συμβούλιο Λαϊκής Επιμόρφωσης) μαζί με τον Καούρη και κάναμε εθελοντικά τη δουλειά που μετά χρειαζότανε τρεις επαγγελματίες.

Με τη ΝΕΛΕ πηγαίναμε στα χωριά, βλέπαμε το δάσκαλο, τον πρόεδρο της Κοινότητας και τον παπά και σε κάθε περιοχή κάναμε ανίχνευση αναγκών. Ως τότε δημιουργούσανε κυρίως τμήματα κοπτικής ραπτικής για να βγάλουν λεφτά οι επιμορφωτές. Καταργήσαμε ή αλλάξαμε πολλά τμήματα κι όλα αυτά αμισθί, τις βραδινές ώρες.

Επί Δημαρχίας Βλαζάκη - ο Βλαζάκης πιστεύω ήταν ο καλύτερος Δήμαρχος που πέρασε από τη Βέροια - πηγαίναμε στα χωριά να βοηθήσουμε σ' ό,τι ανάγκες υπήρχαν και το ίδιο και όταν έγινε νομάρχης. Μαζί και με άλλους προϊσταμένους υπηρεσιών δουλεύαμε πάρα πολύ.

Στάθη έλα! Δεν έρχομαι!

Θυμάμαι ο νομάρχης ο Πινακίδης, σ' ό,τι δεν μπορούσε να κάνει, φώναζε "Στάθη έλα!". Ήξερε για μένα από κοινούς γνωστούς στη Θεσσαλονίκη, που του είπαν για ό,τι πρόβλημα συναντήσεις στη Βέροια πάρε τον Μιζαντζίδη. Μια φορά μου λέει η Δήμητρα: Τα παιδιά διαμαρτύρονται γιατί κάθε βράδυ φεύγεις. Τί θα γίνει; Μια φορά μείνε εδώ. Την άλλη μέρα από νωρίς φορά τις πιτζάμες και κάθομαι εδώ. Ντριιν το τηλέφωνο. Κύριε Μιζαντζίδη ο κ. Νομάρχης σας θέλει. Απαντώ: δεν έρχομαι! Κύριε Μιζαντζίδη απ' τη Νομαρχία σας παίρνω, ο κ. Πινακίδης μου είπε. Λέω: δεν έρχομαι. Παίρνει το τηλέφωνο ο ίδιος ο Νίκος ο Πινακίδης, ρε Στάθη έλα, σε θέλουμε! Δεν έρχομαι σου λέω, καταλαβαίνεις; Εγώ ρε είμαι ο Νίκος! Ξαναλέει εκπληκτος. Ρε δεν έρχομαι! και τόνεϊσα το τηλέφωνο. Τη άλλη μέρα με ρωτάει τί έπαθες; Έτσι κι έτσι, του απαντώ, μου είπαν τα παιδιά ένα βράδυ δε

Το 2006 στο Μύτικα.

θα καθίσεις εδώ; Καλά έκανες! καλά έκανες! μου λέει.

Πώς χάθηκαν οι φίλοι!

Ήμουνα ο αιρετός εκπρόσωπος του κλάδου στην επιτροπή που έκανε τις κρίσεις για τους πίνακες διευθυντών και βοηθών στα γυμνάσια και λύκεια κι εκεί έχασα τους περισσότερους φίλους μου. Ακόμη κι ο πρώτος στη σειρά είχε παράπονα... γιατί να βάλεις και τον άλλο δίπλα από μένα, ...γιατί μ' έβαλες στον πίνακα των γυμνασιάρχων και δε μ' έβαλες στον λυκειάρχων, ...γιατί δε μ' έβαλες... με θεωρούσαν υπεύθυνο για το αποτέλεσμα παρ' ό,τι είχα μόνο το 1/5 της απόφασης.

Το Δημαρχείο.

Από τους πρώτους ήμουνα που είπαν να γίνει το Σχολείο, Δημαρχείο και για σχολείο κάναμε το σχολικό συγκρότημα στου Παπάγου. Υπήρχαν έντονες αντιδράσεις για τα φύγια το σχολείο κι ο Νομάρχης ο Έκτορας ο Νασιώκας κι ο Δήμαρχος ο Αντρέας ο Βλαζάκης με ρωτάνε: Στάθη τι θα κάνουμε; Αύριο, τους λέω, να μη διαρρεύσει πουθενά, στις 5 το πρωί θα φέρετε εδώ αυτοκίνητα του δήμου και εργατές για να γίνει, πριν μας πάρουν είδηση, η μεταφορά.

Την άλλη μέρα πάω το πρωί και δε βλέπω καμιά αλλαγή, ρωτάω τι έγινε; υποχώρηση, μου λένε ο νομάρχης κι ο δήμαρχος, το έμαθε η ΕΛΜΕ και έκανε μπλόκο. Έλεγαν ότι δεν πρέπει να χάσουμε ένα κτίριο, αν και πιστεύω επαρκούσε το συγκρότημα στου Παπάγου.

Τελικά να μην υπάρχει αυτή η δικαιολογία αποφασίσαμε να δρομολογήσουμε και το Γυμνάσιο στο Πανόραμα, που υπήρχε μόνο στο σχεδιασμό κι έτσι υποχώρησε η ΕΛΜΕ. Εγώ πήγα και παρέδωσα το κλειδί του σχολείου στο Δήμαρχο, είχε εκλεγεί ο Χασιώτης και ο κ. Μπεμπέτσος πήγε και παρέδωσε το δικό του στη Μητρόπολη. Και οι δυο διεκδικούσαν το σχολείο και τελικά έγινε ο συμβιβασμός ανάμεσά τους και προχώρησε το δημαρχιακό μέγαρο.

Στα επόμενα τριετήσια χρόνια σαν προϊστάμενος στην δ/νση μέσης εκπαίδευσης έβλεπα από μακριά τις εργασίες για το δημαρχείο και σήμερα το καμαρώνω.

Είχατε έντονη συνδικαλιστική δράση;

Έκανα πολλές θητείες πρόεδρος στην ΕΛΜΕ. Εκλεγόμουν και εκπρόσωπος της Ημαθίας στην ΟΛΜΕ και έκανα δυο θητείες στο εθνικό της συμβούλιο όπου ομόφωνα με ψήφισαν για πρόεδρο. Στην ΕΛΜΕ κάναμε πολλές απεργίες τότε και με λέγανε ο πρόεδρος των απεργιών. Όταν μας βλέπανε στο αεροδρόμιο μαζί με τους συναδέλφους απ' τους γειτονικούς νομούς να πηγαίνουμε στην Αθήνα λέγανε: Ωχ! Πάλι απεργία θα γίνει.

Ποτέ δεν θεώρησα το συνδικαλισμό μόνο σαν συντεχνιακό ζήτημα, για μένα είναι πολιτική πράξη. Ένας σωστός συνδικαλιστής δεν αποσκοπεί να πάρει ένα επίδομα από 'δω κι από 'κει. Είχα πάντα στο νου μου την αλλαγή πολιτικών καταστάσεων. Πολλές φορές όταν μου λέγανε μετά την απεργία: Πρόεδρε δεν απέδωσε, τους απαιτούσα όλα αυτά είναι επενδύσεις για το μέλλον, δεν πάει καμιά χαμένη. Τελικά όμως σήμερα όλα όσα κερδίσαμε με απεργίες και θυσίες πήγανε στράφι και φτάσαμε εδώ που φτάσαμε... Ό,τι κατακτήσαμε, χάθηκε. Δε μετανιώνω, όμως. Τόκα να επειδή το πίστευα.

Η σχέση σας με τους μαθητές;

Στη Φυσικομαθηματική δεν κάναμε παιδαγωγικά μαθήματα και διοριζόμασταν χωρίς να ξέρουμε παιδαγωγική, διδακτική, ή παιδοψυχολογία. Τότε που διορίστηκα η κοινωνία ήταν αυστηρή, επί χούφτας έγινε ακόμα περισσότερο αυταρχική, αυτή η αυταρχικότητα αντανάκλασε και στο σχολείο και ήμασταν αυστηροί. Πίστευα ότι έτσι έκανα το σωστό.

Από το '74 αυτό άλλαξε τελείως. Το '77-'78 φοίτησα 1 χρόνο στη ΣΕΛΜΕ (Σχολή Επιμόρφωσης) και έμαθα παιδαγωγικά, παιδοψυχολογία, ειδική και γενική διδακτική, πράγματα που δεν τα ήξερα καθόλου. Ως τότε κουραζόμουν πολύ, υπέφερα και νόμιζα ότι με το άγριο θα αναγκάσω τους μαθητές να μάθουν και θα τους βοηθήσω. Έλεγα θα σε σπάζω στο ξύλο, αλλά θα σε κάνω να περάσεις, να το ξέρεis.

Αυτό ήτανε λάθος. Μετά τη ΣΕΛΜΕ άλλαξε τελείως, κουραζόμουν το μισό και απέδιδα διπλάσια. Μπορεί να με κατηγορήσουν για πολλά σαν εκπαιδευτικό, αλλά δεν μπορούν να πούνε ότι ήμουνα φυγόπονος.

Συναντήσατε εκπαιδευτικούς που ξεχώ-

ρίζαν;

Οι παλιοί καθηγητές ήταν διαφορετικοί. Υπήρχαν τότε εξαιρετικοί φιλόλογοι στη Βέροια, όπως ο Ιάκωβος ο Τσαούσης, ο Απόστολος ο Τζαφερόπουλος, ο Ηλίας ο Σπυρόπουλος, ο Χρήστος ο Τσολάκης και η Στάση η Βαγουρδή, που ήταν και στο Μορφωτικό Κέντρο. Ο Ηλίας ο Σπυρόπουλος, να αναφέρω έναν, που αγαπούσε τα λαϊκά τραγούδια, έμπαινε στην τάξη μέσα με ένα πικ-απ, έβαζε τραγούδια κι έκανε στα Νέα Ελληνικά ανάλυση των στίχων.

Θυμάμαι συγκεκριμένα στο τραγούδι που λέει: μην είσαι ψεύτρα δίνωμνη, μη με κοιτάς με μάσκα, έχω και γω χρυσή καρδιά, τι κι αν φερώ τραγιάσκα... ανέλυε και σχολίαζε με τα παιδιά τη λέξη δίνωμνη... Ή στο στίχο "αυτά που λες εγώ τ' ακούω βερεσέ, τα παραμύθια σου τ' ανθίστηκα πια τώρα" εξηγούσε τη λέξη "ανθίστηκα" από το άνθος δηλ. τα μυρίσθηκα, τα κατάλαβα τα παραμύθια σου.

Αυτός με το Χρήστο τον Τσολάκη αναλάβανε και γράφανε, μαζί και μ' άλλους συνεργάτες, τα καινούργια βιβλία, ο Χρήστος τη Γραμματική κι ο Ηλίας τα Νέα Ελληνικά.

Κυνηγή και ορειβασία.

Κάναμε πάρα πολλούς φίλους με τη ορειβασία, μας λέει η κ. Δήμητρα. Δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα. Εγώ ξεκίνησα λίγο αργά το 1987 και συνέχισα μέχρι το 2010. Ανεβήκαμε στον Όλυμπο, γνωρίσαμε κόσμο από παντού, δειθήκαμε μαζί τους και σε κάθε εκδήλωση τα Καταργίγια ήταν όλα δικά μας, τρώγαμε όλοι μαζί, τραγουδούσαμε... Και με βοήθησε πάρα πολύ, δεν έχω ούτε οστεοπόρωση, ούτε τίποτε.

Μας παρακίνησε στην ορειβασία ο Σταμάτης ο Σταματίου, μας άρεσε πολύ και κερδίσαμε πολλά. Ο Στάθης βέβαια σαν κυνηγός δεν είχε τόσο μεγάλη ανάγκη..

Πήγαμε σχεδόν σ' όλα τα βουνά της Ελλάδας, συμπληρώνει ο κ. Στάθης, στο Μύτικα ανέβηκα 7 φορές κι η Δήμητρα πρέπει ν' ανέβηκε 2 ή 3 φορές, τελευταία το 2006, ανεβήκαμε μαζί. Χιλιάδες κόσμος ανεβαίνει, το καλοκαίρι και στην κορφή μπορεί να είσαι μαζί και με πενήντα άλλους..

Αυτή η αγάπη για το βουνό υπήρχε πάντα;

Εγώ λίγο όψιμα γεννήθηκα, αλλιώς θα γινόμουν αντάρτης. Τα βουνά τα ξέρω, τα ζω, μ' αρέσει στο βουνό, ανοίγει η καρδιά μου. Πενήντα χρόνια κυνηγούσα και το κυνήγι της Πέρδικας θέλει «περδικούλα» γιατί προχωράς συνέχεια και σε δύσβατα μέρη ακολουθώντας τα σκυλιά. Έτυχε να έχω τότε το καλύτερο σκυλί της περιοχής. Οι τούρκοι λέγανε ένας παράς ο κυνηγός κι ενιά παράρδες το σκυλί. Συμπλήρωσα πενήντα χρόνια στο κυνήγι και νομίζω ότι ήρθε καιρός να κρεμάσω τα όπλα.

Ήμουνα σωστός κυνηγός, ποτέ δεν έκανα εξοντωτικό κυνήγι. Ξεκινούσα με την εκπαίδευση των σκυλιών πριν αρχίσει η κυνηγετική περίοδος, έβλεπα τα κοπάδια, μετρούσα κι όταν πήγαινα στο κυνήγι πάντα έπαιρνα τόσα ώστε να μπορεί να συνεχίσει το κοπάδι, να μην εξοντωθεί.

Η συνταγή της Πέρδικας.

Ποτέ δε μαγειρέψαμε πέρδικα μας λέει η κ. Δήμητρα, για να φάμε μεσημέρι. Την κάναμε για μεζέ και καλούσαμε φίλους. Το καλύτερο μαγειρέμα της πέρδικας είναι το σαλι. Την πηγαίνεις λίγο και μετά προσθέτεις κρεμμύδι και καρότο και σβήνεις με κρασί. Γίνεται ένας υπέροχος μεζές.

Πως βλέπετε τη ζωή σήμερα;

Δεν ξέρω αν φταίνε οι πολλές καφετέριες ή οι υπολογιστές ή η τηλεόραση, αλλά οι άνθρωποι αποξενώνονται και απομονώνονται, παλαιότερα η κοινωνική ζωή ήταν πιο μαζικοποιημένη. Βλέπω ευτυχώς ακόμα κινήσεις πολιτών και συλλόγους που προσφέρουν πολλά. Ό,τι έλθει, πιστεύω, θα γίνει μόνο απ' την κοινωνία.

Να γυρίσεις στα παλιά αποκλείεται, οι εποχές περνάνε κι έρχονται καινούργιες. Κι αυτό που λέμε ότι τα παλιά τα χρόνια ήταν καλά, το λέμε επειδή τότε ήμασταν νέοι. Τα χρόνια εκείνα δεν ήταν καλά, περάσαμε δύσκολα, είχαμε και θύματα. Προσωπικά σε αυτούς που τότε μας κάνανε τη ζωή δύσκολη δεν κρατώ κακία. Όταν τους έβλεπα άργότερα, τους λυπόμουν. Αυτοί ήταν περισσότερο θύματα απ' τους άλλους, τους είχανε αφρονίσει και φερότανε έτσι. Δεν κράτησα κακία σε κανέναν απ' αυτούς όλους.

Π. Τροχόπουλος, Ιωαν. Γιάνναρης, Αστ. Νέκος

Στο επόμενο φύλλο παρουσιάζουμε

την ιστορία της μπουγάτσας στη Βέροια και την οικογένεια του κ. Γιώργου Κριαρα